

Prekentekest: Luk 2,1-16

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskrives i manntall. Denne første innskrivning ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria. Og alle dro av sted for å la seg innskrive, hver til sin by.

Josef dro da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, sin trolovede, som ventet barn. Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte, svøpte ham og la ham i en krybbe. For de fant ikke husrom noe sted.

Det var noen gjeterere der i nærheten som var ute på markene og holdt nattevakt over flokken sin. Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel. Men engelen sa til dem: «Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.» Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

«Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden
blant mennesker som Gud har glede i!»

Da englene hadde forlatt dem og vendt tilbake til himmelen, sa gjeterne til hverandre: «La oss gå inn til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.» Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og det lille barnet som lå i krybben.

Slik lyder Herrens ord.

Josefine våknet med forventning denne morgenen, det var jul.

Ute drysset det ned store snøflak, akkurat passe julesnø som dekket bakken, som på et julekort. Inne var det stille. Mor var på jobb.

Josefine styrte ned trappa fra andre etasje og ned i stua. Hun hadde selv hengt opp en strømpe på peishylla. Det gjorde hun hvert år på kvelden før den store dagen, alltid like spennende. Men nå så strømpen mistenkelig tynn ut. – Da er det nok ikke Donald-blad eller Blondi i den, tenkte Josefine, men kanskje en marsipannisse.

Josefine strakte hele armens lengde ned i strømpen. Strømpen var tom! Hadde mor virkelig glemt å kjøpe? Kanskje det lå lapp på kjøkkenet. Jo, ganske riktig, på kjøleskapet hang det en beskjed: «Er hjemme klokken fem. Kjøper spagetti til middag. Klem fra mamma.»

Men det er jo julaften! hulket Josefine. Vi skulle jo ha ribbe! Dette ble en annerledes julaften. Alt Josefine hadde gledet seg til slo feil. Juletreet var ikke på plass, all pynt var borte, de gamle Disney-filmene om Mikkes jul og Langbein kom ikke på TV.

Josefine kledde på seg finklærne for å gå i kirken, nesten på trass, og denne gangen alene for aller første gang – noe måtte da være ved det gamle gode.

Men hvor var kirken og hvor var menneskene? Josefine ble stående å bare se ut på den vide åpne plassen.

Der fikk hun øye på Ken, den store nabogutten, på farten som vanlig. Hun ropte ut i været: «Hvor er kirken blitt av og jula?»

«Hæ», sa Ken, «aldri hørt om det». «Men hva med Jesus da?» Josefine grep i fortvilelse det sikreste hun visste om jul – at det hadde med Jesus å gjøre.

Ken ristet på hodet og hastet videre i nysnøen. «Det går ikke an å tro på 2000 år gamle bøker.»

Brått våknet Josefine med et rykk. «God jul, vennen min», sa mor. Så var det bare noe hun hadde drømt.

× × ×

Og god jul til dere som har funnet, ikke bare veien til kirken, men også funnet selve kirken på julaften. For kirken er her hvor den alltid har vært, ikke sant? Går det an å tro når det er jul? Jeg mener, går det an å tro på Jesus denne jula, og ikke bare jula for 2000 år siden?

Vel, vanligvis tror vi på det ved de gamle historiene som vi finner fornuftig og rimelig. Slik er det. Når det gjelder julens budskap så vet vi at vi har ikke liknende erfaringer fra vår egen tid som vi kjenner. Fortellingen om da Jesus ble født bringer inn både Gud og engler, og ikke minst en jomfrufødsel.

«Slikt skjer ikke,» sier de som ikke tror, og har på en måte rett i at vi erfarer det ikke, men la oss likevel våge tanken på at dette faktisk har skjedd en gang – at barnet som ble født ikke var Josefs sønn, men Guds Sønn fra evighet som lot seg føde denne ene og spesielle julenatt i vår historie.

For slik er Bibelens fortelling. Faktisk er det dette hele Bibelen fra A til Å handler om. Det går en rød tråd gjennom Bibelen, en lang gjennomgående fortelling gjennom de mange historiene. Den strekker seg fra Bibelens første side til dens siste. Alt handler om han som kom og som kommer.

Fortellingen går over et tidsspenn som strekker seg fra før det første livet oppstod og like til verdens slutt, og fram til den dagen Gud skal nyskape og gjøre alvor av sine løfter og folkets mange bønner om en verden der det ikke lenger finnes krig, hungersnød, smerte, gråt og død.

Vi skjønner at i Bibelens lange historie, der har også vi en plass, for vi har ennå ikke i julen 2007 kommet fram til Bibelens siste sider, men det nærmer seg mer nå enn før. Hele vår kristne kultur med respekt for medmenneskers liv og helse, for fellesgoder i samfunnet, med respekt for andres eiendom og menneskerettigheter, og mye mer, er en konsekvens av at noen, ja faktisk ganske mange, har våget å tro at han som lot seg føde denne julenatt for drøyt 2000 år siden, han kom med Sannheten med stor S, den fulle og hele sannheten om Gud og mennesker, slik Gud ville åpenbare den.

Ennå finnes kirken på Rjukan. Ennå døpes små og store med bønn til Gud om at han som kom må bevare deres utgang og deres inngang fra nå og til evig tid – at det finnes en utgang på dette livet som også gir adgang til en framtidig nyskapt verden med andre kvaliteter enn dette vi kjenner i dag – for den som tror.

Jul er barnas høytid. Så legg bort vantro denne dagen, og heller ta imot han som kom. Og med alle sanser inntakt, la oss glede oss sammen og feire jul på barnas premisser, så det blir en trygg og god jul for dem som tross alt står nærmere tilblivelsens under enn oss som har levd en stund. Jesus stilte selv barnet i sentrum og sa: «Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelriket.» Matt 18,3. Så får hver og én ta stilling til om det budskapet han gav oss gjennom sine apostler virkelig står til troende.

✘ ✘ ✘

Hvordan gikk det så med Josefine? Jo, Josefine, som vi hørte om innledningsvis i dag, hun fikk en fin jul, faktisk den beste hun kunne huske i hele sitt liv. Hun lærte å ikke ta jula og alt hun var glad i som en selvfølge. Da mor leste juleevangeliet, tenkte hun med seg selv, – det går faktisk an å tro på det som er skrevet for så lenge siden.

✘ ✘ ✘

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.
